

Voorstel voor een verordening van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend

(2001/C 304 E/10)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(2001) 447 def. — 2001/0182(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 26 juli 2001)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 63, eerste alinea, punt 1, onder a),

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Een gemeenschappelijk asielbeleid, dat een gemeenschappelijk Europees asielstelsel omvat, is een wezenlijk aspect van de doelstelling van de Europese Unie om geleidelijk een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid tot stand te brengen, die openstaat voor diegenen die onder druk van de omstandigheden op wettige wijze in de Europese Gemeenschap bescherming zoeken.
- (2) De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het verbod tot uitzetting of terugleiding te handhaven.
- (3) In de conclusies van Tampere werd ook aangegeven dat een gemeenschappelijk asielstelsel op korte termijn een duidelijke en hanteerbare methode moet bevatten om vast te stellen welke staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek.
- (4) Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria. Met de methode moet met name snel kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, die ten grondslag ligt aan Richtlijn .../EG betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, niet te ondermijnen.
- (5) In het kader van de gefaseerde totstandbrenging van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat op termijn kan leiden tot een gemeenschappelijke asielprocedure en een in de hele Unie geldige uniforme status voor personen aan wie asiel wordt verleend, moeten in dit stadium, met de nodig gebleken verbeteringen, de beginselen worden bevestigd die ten grondslag liggen aan de Overeenkomst betreffende de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de lidstaten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend, die op 15 juni 1990 in Dublin⁽¹⁾ werd ondertekend (hierna: „Overeenkomst van Dublin”), en waardoor het harmonisatieproces van het asielbeleid is bevorderd en de problemen als gevolg van de ongelijke verdeling van de stroom asielzoekers zijn verminderd.
- (6) De eenheid van het gezin moet worden gehandhaafd, voor zover dat verenigbaar is met de overige doelstellingen die worden nagestreefd met de opstelling van criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek.
- (7) De gezamenlijke behandeling van asielverzoeken van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn. Dit beginsel mag echter de doelstelling van een snelle behandeling van asielverzoeken niet ondermijnen, en moet dus worden beperkt tot de gevallen waarin het asielverzoek van het gezinslid dat als eerste is aangekomen, in het kader van een normale procedure in behandeling is bij de autoriteit die verantwoordelijk is voor status determinatie, en dus niet in het kader van een ontvankelijkheidsprocedure of van versnelde procedures die worden gevolgd bij kennelijk ongegronde verzoeken en bij beroep. De lidstaten moeten echter kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden bijeen te kunnen brengen als dat nodig is om ernstige, met name humanitaire, redenen.
- (8) De geleidelijke totstandbrenging van een ruimte zonder binnengrenzen waarin het vrije verkeer van personen is gewaarborgd overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, houdt in dat iedere lidstaat ten opzichte van de andere verantwoordelijk is voor zijn optreden op het gebied van binnenkomst en verblijf van onderdanen van derde landen, en de consequenties van dit optreden op asielgebied in een geest van solidariteit en samenwerking op zich moet nemen. Dit beginsel moet tot uiting komen in de criteria voor het toekennen van de verantwoordelijkheid.

⁽¹⁾ PB C 254 van 19.8.1997, blz. 1.

- (9) Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens⁽¹⁾, is van toepassing. Om de uitwisseling van persoonsgegevens mogelijk te maken die nodig is voor de tenuitvoerlegging van de bepalingen betreffende de overname en de terugname van asielzoekers en voor de naleving van de verplichtingen die voortvloeien uit deze verordening, moet de toepassing van sommige bepalingen van die richtlijn worden verduidelijkt.
- (10) De tenuitvoerlegging van deze verordening kan eenvoudiger en doeltreffender worden gemaakt door middel van bilaterale regelingen tussen de lidstaten om de communicatie tussen de bevoegde diensten te verbeteren, de proceduretermijnen te verkorten, de behandeling van overname- en terugnameverzoeken te vereenvoudigen, of praktische regels vast te stellen voor de overdracht van asielzoekers.
- (11) Een regeling om het aantal overdrachten van asielzoekers tussen twee lidstaten te beperken kan een goede rationaliseringsmaatregel zijn die zowel de betrokken lidstaten als de asielzoekers ten goede komt.
- (12) De continuïteit van het systeem om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, dat bij de Overeenkomst van Dublin was ingesteld en nu bij deze verordening wordt geregeld, moet worden gewaarborgd. Daarnaast moet worden gewaakt over de coherentie tussen deze verordening en Verordening (EG) nr. 2725/2000 van de Raad van 11 december 2000 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin⁽²⁾.
- (13) Er is geen reden om voor deze verordening een andere territoriale werkingssfeer te voorzien dan voor de Overeenkomst van Dublin, waarvoor zij in de plaats komt, zeker gezien de extreme belasting die een eventuele overdracht vanuit verafgelegen gebieden voor de betrokkenen zou betekenen.
- (14) Deze verordening moet zonder onderscheid voor alle asielzoekers worden toegepast.
- (15) De lidstaten moeten sancties vaststellen voor schendingen van deze verordening.
- (16) Omdat de maatregelen die moeten worden genomen in verband met de tenuitvoerlegging van deze verordening maatregelen van algemene strekking zijn in de zin van artikel 2 van Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden⁽³⁾, moeten deze maatregelen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 5 van dat besluit bedoelde regelgevingsprocedure.
- (17) De tenuitvoerlegging van deze verordening moet regelmatig worden geëvalueerd.

⁽¹⁾ PB L 281 van 23.11.1995, blz. 31.

⁽²⁾ PB L 316 van 15.12.2000, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

- (18) Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend⁽⁴⁾. Zij is er met name op gericht het recht op asiel dat in artikel 18 van het Handvest wordt gegarandeerd, volledig te waarborgen.
- (19) Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel zoals neergelegd in artikel 5 van het Verdrag, kan de doelstelling van het overwogen optreden, namelijk de vaststelling van criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, niet voldoende door de lidstaten worden verwezenlijkt en kan daarom wegens de omvang of de gevolgen van het voorgenomen optreden beter door de Gemeenschap worden verwezenlijkt. Deze verordening blijft beperkt tot het minimum dat nodig is om deze doelstelling te verwezenlijken en gaat niet verder dan wat daarvoor nodig is,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

DOEL EN DEFINITIES

Artikel 1

In deze verordening worden criteria en instrumenten vastgesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Artikel 2

In de zin van deze verordening wordt verstaan onder:

- a) „onderdaan van een derde land”: eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap;
- b) „Verdrag van Genève”: het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, zoals aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967;
- c) „asielverzoek”: een door een onderdaan van een derde land bij een lidstaat ingediend verzoek om bescherming waarvan kan worden verondersteld dat het is ingediend op grond van het feit dat de betrokkene een vluchteling is in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève. Elk verzoek om bescherming wordt als een asielverzoek beschouwd, tenzij de betrokkene uitdrukkelijk vraagt om een andere vorm van bescherming waarvoor een afzonderlijk verzoek kan worden ingediend;
- d) „asielzoeker”: iedere onderdaan van een derde land die een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. Een definitieve beslissing is een beslissing waartegen geen enkele van de in de richtlijn . . . /EG betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus voorziene beroepsmogelijkheden meer openstaat;

⁽⁴⁾ PB C 364 van 18.12.2000, blz. 1.

- e) „behandeling van een asielverzoek”: alle maatregelen in verband met de behandeling van en beslissingen of uitspraken van bevoegde instanties over een asielverzoek overeenkomstig Richtlijn . . . /EG [van de Raad betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus], met uitzondering van de procedures waarbij wordt bepaald welke lidstaat krachtens de bepalingen van deze overeenkomst verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek;
- f) „intrekking van het asielverzoek”: de handeling waarmee een asielzoeker een einde maakt aan de procedures die in werking zijn getreden na de indiening van zijn asielverzoek; dit kan een expliciete handeling zijn, wanneer de asielzoeker zijn wens schriftelijk kenbaar maakt aan de verantwoordelijke autoriteit, of een impliciete handeling, wanneer de desbetreffende voorwaarden van Richtlijn . . . /EG [van de Raad betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus] zijn vervuld of wanneer de asielzoeker zonder toestemming op het grondgebied van een andere lidstaat verblijft gedurende het proces waarbij wordt nagegaan welke lidstaat verantwoordelijk is of gedurende de behandeling van zijn asielverzoek;
- g) „vluchteling”: iedere onderdaan van een derde land die de status van vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève bezit en die als zodanig is toegelaten voor verblijf op het grondgebied van een lidstaat;
- h) „niet-begeleide minderjarige”: iedere onderdaan van een derde land die jonger is dan achttien jaar en zonder begeleiding van een krachtens de wet of het gewoonterecht voor hem verantwoordelijke volwassene, op het grondgebied van een lidstaat aankomt of verblijft, voor zolang hij niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke volwassene staat;
- i) „gezinslid”: de echtgenoot of de partner met wie de asielzoeker een duurzame relatie onderhoudt, indien gehuwde en niet-gehuwde partners in de verantwoordelijke lidstaat wettelijk gelijkgesteld zijn, vooropgesteld dat zij al een (echt) paar vormden in het land van herkomst; ongehuwde kinderen van de asielzoeker die jonger zijn dan 18 jaar, ongeacht de aard van de verwantschap, of pupillen van de asielzoeker; de vader, moeder of voogd van de asielzoeker indien deze zelf jonger dan 18 jaar en ongehuwd is; in voorkomende gevallen ook andere verwanten die in het land van herkomst deel uitmaakten van hetzelfde huishouden, indien er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de betrokkenen;
- j) „verblijfstitel”: een door de autoriteiten van een lidstaat afgegeven vergunning waarbij het een vreemdeling wordt toegestaan op het grondgebied van die lidstaat te verblijven, met inbegrip van de documenten waarbij personen worden gemachtigd zich op het grondgebied van die lidstaat op te houden in het kader van een tijdelijke beschermingsmaatregel of in afwachting van de tenuitvoerlegging van een uitzettingsmaatregel die tijdelijk door bepaalde omstandigheden niet kan worden uitgevoerd, echter met uitzondering van visa en van verblijfsvergunningen die worden afgegeven voor de duur van de behandeling van een aanvraag voor een verblijfstitel of een asielverzoek;
- k) „visum”: de machtiging of de beslissing van een lidstaat die vereist is met het oog op een doorreis of de binnenkomst voor een voorgenomen verblijf in die lidstaat of verscheidene lidstaten. Voor de verschillende soorten visa gelden de volgende definities:
- i) „visum voor verblijf van langere duur”: de machtiging of de beslissing van een lidstaat die vereist is voor de binnenkomst voor een voorgenomen verblijf in die lidstaat van meer dan drie maanden;
- ii) „visum voor kort verblijf”: de vergunning of de beslissing van een lidstaat die vereist is voor de binnenkomst voor een voorgenomen verblijf in die lidstaat of meerdere lidstaten van in totaal ten hoogste drie maanden;
- iii) „doorreisvisum”: de machtiging of de beslissing van een lidstaat die vereist is om over het grondgebied van die lidstaat of van meerdere lidstaten te reizen, die niet geldt voor de transitzone op luchthavens;
- iv) „transitvisum voor luchthavens”: de machtiging of beslissing waarbij het onderdanen van derde landen voor wie deze bijzondere vereiste geldt, wordt toegestaan zich tijdens een tussenlanding of bij een overstap tijdens een internationale vlucht in de transitzone van een luchthaven op te houden, zonder het nationale grondgebied van de betrokken lidstaat te betreden.

HOOFDSTUK II

ALGEMENE BEGINSELEN

Artikel 3

1. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld. Deze lidstaat is de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.
2. Het asielverzoek wordt door de verantwoordelijke lidstaat behandeld overeenkomstig Richtlijn . . . /EG [van de Raad betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus].
3. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de criteria van deze verordening niet verplicht. In dit geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening, en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen over. De betrokken lidstaat stelt de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening verantwoordelijk is, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, in kennis van zijn beslissing.

Asielzoekers worden schriftelijk ingelicht over de datum waarop de behandeling van hun verzoek begint.

Artikel 4

1. De procedure waarbij wordt vastgesteld welke lidstaat overeenkomstig deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, vangt aan zodra het asielverzoek voor de eerste maal bij een lidstaat wordt ingediend.

2. Een asielverzoek wordt geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielaanvrager ingediend formulier, of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn.

3. De vervanging van een naar behoren ingediend asielverzoek door een verzoek om bescherming op andere gronden dan het Verdrag van Genève, vormt geen belemmering voor de voortzetting van de procedure om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

4. Voor de toepassing van deze verordening is de situatie van het minderjarige kind dat de asielzoeker vergezelt en dat onder de in artikel 2, onder i), gegeven definitie van gezinslid valt, onlosmakelijk verbonden met die van de ouder of voogd en valt onder de verantwoordelijkheid van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van de betrokken ouder of voogd, ook al is de minderjarige zelf geen individuele asielzoeker.

5. Wanneer een asielverzoek bij de bevoegde autoriteiten van een lidstaat wordt ingediend door een asielzoeker die zich op het grondgebied van een andere lidstaat bevindt, wordt door de lidstaat op het grondgebied waarvan de asielzoeker zich bevindt, vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. De lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt wordt daarvan onverwijld in kennis gesteld door de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, en wordt vervolgens voor de toepassing van deze verordening beschouwd als de lidstaat waarbij het verzoek is ingediend.

De asielzoeker wordt in kennis gesteld van deze overdracht en van de datum waarop deze heeft plaatsgevonden.

6. De lidstaat bij wie het asielverzoek is ingediend, is verplicht op de in artikel 21 vastgestelde wijze, teneinde de procedure waarbij wordt vastgesteld welke staat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, af te ronden, de asielzoeker terug te nemen die zich in een andere lidstaat ophoudt en daar opnieuw een asielverzoek heeft ingediend na zijn verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure waarbij wordt vastgesteld welke staat verantwoordelijk is.

Deze verplichting geldt niet meer indien de asielzoeker inmiddels de grondgebieden van de lidstaten heeft verlaten gedurende een periode van ten minste drie maanden of door een lidstaat in het bezit is gesteld van een verblijfstitel.

HOOFDSTUK III

VOLGORDE VAN DE CRITERIA

Artikel 5

1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, worden toegepast in de volgorde waarin ze worden genoemd.

2. Welke staat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip dat de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

Artikel 6

Indien de asielzoeker een niet-begeleide minderjarige is, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij de lidstaat waar zich een volwassen lid van het gezin bevindt dat de minderjarige ten laste kan nemen, voor zover zulks in het belang van het kind is.

Artikel 7

Wanneer een gezinslid van de asielzoeker als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.

Artikel 8

1. Wanneer het asielverzoek van een gezinslid van de asielzoeker in een lidstaat wordt behandeld volgens de normale procedure zoals bedoeld in Richtlijn .../EG [van de Raad betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus] en daarover nog geen beslissing van de beslissingsautoriteit is gevallen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.

2. Indien het asielverzoek van het gezinslid in behandeling is volgens de ontvankelijkheidsprocedure in de zin van Richtlijn .../EG [van de Raad betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus] wanneer de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezinslid zich bevindt, wordt benaderd door de lidstaat die is belast met de procedure om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, stelt de aangezochte lidstaat de verzoekende lidstaat daarvan binnen twee weken in kennis door middel van een voorlopig antwoord. De lidstaat waar het gezinslid zich bevindt stelt de verzoekende lidstaat onverwijld in kennis van de uitkomst van de ontvankelijkheidsprocedure. Wanneer het verzoek van het gezinslid wordt toegelaten tot de normale procedure, is lid 1 van toepassing.

Artikel 9

1. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, behalve wanneer de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.

3. Wanneer de asielzoeker houder is van verscheidene geldige verblijfstitels of visa die door verschillende lidstaten zijn afgegeven, ligt de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij:

- a) de lidstaat die de verblijfstitel met het langste verblijfsrecht heeft afgegeven of, indien de geldigheidsduur niet verschilt, de lidstaat die de verblijfstitel heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt;
- b) de lidstaat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt, indien het om gelijksoortige visa gaat;
- c) wanneer de visa van verschillende aard zijn, de staat die het visum met de langste geldigheidsduur heeft verstrekt of, indien de visa dezelfde geldigheidsduur hebben, de staat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt.

4. Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van dit artikel van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de asielzoeker houder is van een of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van een of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk.

5. Het feit dat de verblijfstitel of het visum is afgegeven op basis van een fictieve of onrechtmatig aangenomen identiteit of op vertoon van valse, nagemaakte of ongeldige documenten, vormt geen belemmering voor het toewijzen van de verantwoordelijkheid aan de lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven. De lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven is echter niet verantwoordelijk indien hij kan aantonen dat er is gefraudeerd nadat de verblijfstitel of het visum werden verstrekt.

Artikel 10

Wanneer een asielzoeker, komend uit een staat die geen lid is van de Europese Unie, via het land, de zee of de lucht op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden,

dan is de lidstaat via welke hij aantoonbaar is binnengekomen, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

Deze lidstaat is echter niet meer verantwoordelijk indien wordt aangetoond dat de asielzoeker ten minste zes maanden vóór de indiening van het verzoek heeft doorgebracht in de lidstaat waar hij zijn verzoek heeft ingediend. In dat geval is deze laatste staat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

Artikel 11

1. De verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek van een onderdaan van een derde land die niet is onderworpen aan de visumplicht, berust bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend.

2. Indien in de transitzone van een luchthaven van een lidstaat een asielverzoek wordt ingediend door een onderdaan van een derde land met als eindbestemming een derde land, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek.

Artikel 12

De lidstaat die bewust gedurende langer dan twee maanden de illegale aanwezigheid van de onderdaan van een derde land op zijn grondgebied heeft gedoogd, is verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

Artikel 13

Indien kan worden aangetoond dat de onderdaan van een derde land gedurende zes maanden of langer illegaal op het grondgebied van een lidstaat heeft verbleven, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

Deze verantwoordelijkheid vervalt echter wanneer de asielzoeker daarna zes maanden of langer illegaal op het grondgebied van een andere lidstaat heeft verbleven of wanneer hij het grondgebied van de lidstaten gedurende ten minste drie maanden heeft verlaten.

Artikel 14

Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen lidstaat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, is de lidstaat waarbij het verzoek het eerst werd ingediend verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Artikel 15

Indien meerdere leden van een gezin in dezelfde lidstaat gelijktijdig of met zulke korte tussenpozen een asielverzoek indienen dat de procedures om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is tegelijkertijd kunnen worden gevoerd, en indien de toepassing van de criteria van deze verordening tot gevolg zou hebben dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden, wordt de verantwoordelijke lidstaat aangewezen op grond van de volgende bepalingen:

- a) de lidstaat die volgens de criteria van de verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielverzoeken van het grootste aantal gezinsleden, is verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van alle leden van het gezin;

b) indien op grond daarvan geen enkele lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat die volgens de criteria van de verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van het oudste gezinslid, verantwoordelijk voor de behandeling van alle asielverzoeken.

HOOFDSTUK IV

HUMANITAIRE CLAUSULE

Artikel 16

1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, om redenen van humanitaire aard, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, op verzoek van een andere lidstaat en op voorwaarde dat de asielzoeker ermee instemt, een asielverzoek behandelen. In de gevallen waarin de bepalingen van deze verordening niet voorzien, beschouwen de lidstaten het feit dat een van de betrokkenen afhankelijk is van de ander in verband met een zwangerschap of het moederschap, de gezondheidstoestand of de hoge leeftijd, als een grond voor het bijeenbrengen van de asielzoeker en een gezinslid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt.

Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

2. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures om eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokken gezinsleden bijeen te brengen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 29, lid 2, bedoelde procedure.

HOOFDSTUK V

OVERNAME EN TERUGNAME

Artikel 17

1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

- a) een asielzoeker die in een andere lidstaat zijn verzoek heeft ingediend, volgens de in de artikelen 18 tot 20 bepaalde voorwaarden over te nemen;
- b) het asielverzoek volledig te behandelen;
- c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 21 gestelde voorwaarden terug te nemen;
- d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 21 gestelde voorwaarden terug te nemen;

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 21 gestelde voorwaarden terug te nemen.

2. Indien een lidstaat de asielzoeker een verblijfstitel verstrekt, gaan de in lid 1 genoemde verplichtingen over op deze lidstaat.

3. Indien kan worden aangetoond dat de asielzoeker gedurende ten minste zes maanden in een lidstaat heeft verbleven, gaan de in lid 1 bedoelde verplichtingen over op deze lidstaat.

4. De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten gedurende ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

5. De in lid 1, onder d) en e), genoemde verplichtingen komen eveneens te vervallen zodra de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, na de intrekking of de afwijzing van het verzoek de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd om ervoor te zorgen dat de onderdaan van een derde land zich begeeft naar zijn land van herkomst of naar een ander land waar hij legaal mag binnenkomen.

Artikel 18

1. De lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan deze lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen vijftien werkdagen na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 4, lid 2, om overname verzoeken.

Indien er binnen vijftien werkdagen geen overnameverzoek wordt ingediend, is de lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

2. Het overnameverzoek dient gegevens te bevatten op grond waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van de criteria van deze verordening verantwoordelijk is.

De regels voor het opstellen en indienen van overnameverzoeken worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 29, lid 2, bedoelde procedure.

3. De verzoekende lidstaat kan met spoed om antwoord vragen indien het asielverzoek enkel is ingediend als gevolg van een weigering tot toegang of verblijf, een aanhouding wegens illegaal verblijf of de betekening of de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel, en de asielzoeker in hechtenis wordt gehouden. In het overnameverzoek wordt aangegeven waarom rechtens en feitelijk met spoed een antwoord nodig is en binnen welke termijn dit antwoord wordt verwacht.

4. De asielzoeker wordt onverwijld, in een taal die hij begrijpt, in kennis gesteld van het feit dat bij een andere lidstaat een overnameverzoek is ingediend en van de termijnen die daarvoor gelden.

Artikel 19

1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen, met name in zijn eigen dossiers, en reageert op het overnameverzoek binnen een maand nadat het is ingediend. Indien een of meer formele bewijsmiddelen ontbreken, erkent de aangezochte lidstaat zijn verantwoordelijkheid wanneer die op grond van een reeks indicaties met een redelijke mate van waarschijnlijkheid kan worden vastgesteld.

De lijst van bewijzen en indicaties en de regels over de interpretatie daarvan worden vastgesteld volgens de in artikel 29, lid 2, bedoelde procedure.

2. Indien de verzoekende lidstaat met spoed om antwoord vraagt, stelt de aangezochte lidstaat alles in het werk om binnen de gevraagde termijn te antwoorden. Indien dat niet mogelijk is, laat de aangezochte lidstaat vóór het verstrijken van deze termijn de verzoekende lidstaat weten binnen welke termijn hij een definitief antwoord kan geven.

3. Het laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van een maand zonder dat antwoord wordt gegeven, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek.

Artikel 20

1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname, stelt de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend de asielzoeker binnen vijftien werkdagen na ontvangst van het antwoord van de verantwoordelijke lidstaat door middel van één enkele beslissing in kennis van de niet-ontvankelijkheid van het asielverzoek in de lidstaat waar het verzoek is ingediend en van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

2. De in lid 1 bedoelde beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden, en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep worden aangetekend bij de rechter. Dit beroep heeft geen opschortende werking op de overdracht.

3. De asielzoeker wordt overeenkomstig de nationale wetgeving door de lidstaat waar het verzoek is ingediend, na overleg tussen de betrokken lidstaten overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en ten laatste zes maanden na de aanvaarding van het overnameverzoek.

De verzoekende lidstaat verstrekt de asielzoeker zo nodig een doorlaatbewijs overeenkomstig het volgens de in artikel 29, lid 2, bedoelde procedure goedgekeurde model.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de asielzoeker is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

4. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend.

5. Volgens de in artikel 29, lid 2, bedoelde procedure kunnen regels inzake de tenuitvoerlegging van de overdracht worden vastgesteld.

Artikel 21

1. De in artikel 4, lid 6, en artikel 17, onder c), d) en e), bedoelde terugname van asielzoekers geschiedt overeenkomstig de volgende bepalingen:

a) het terugnameverzoek dient gegevens te bevatten op grond waarvan de aangezochte lidstaat kan nagaan of hij verantwoordelijk is;

b) de voor terugname aangezochte lidstaat is verplicht de gegevens te verifiëren en op het verzoek te antwoorden binnen acht dagen nadat het aan hem is voorgelegd;

c) in uitzonderlijke gevallen mag de om terugname verzochte lidstaat binnen die acht dagen een voorlopig antwoord geven en daarbij aangeven binnen welke termijn hij definitief zal antwoorden. Deze termijn moet zo kort mogelijk zijn en mag in geen geval meer dan veertien dagen, gerekend vanaf de datum van verzending van het voorlopige antwoord, bedragen;

d) indien de om terugname verzochte lidstaat niet reageert binnen de onder b) genoemde termijn van acht dagen of binnen de onder c) genoemde termijn van veertien dagen, wordt hij geacht in te stemmen met terugname van de asielzoeker; een lidstaat die instemt met een terugnameverzoek, is verplicht de asielzoeker weer tot zijn grondgebied toe te laten. De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en ten laatste zes maanden na de aanvaarding van het terugnameverzoek;

e) de verzoekende lidstaat stelt de asielzoeker binnen vijftien werkdagen na ontvangst van het antwoord van de verantwoordelijke lidstaat in kennis van de beslissing betreffende de terugname door de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld op welke termijn de overdracht zal plaatsvinden, en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep worden aangetekend bij de rechter. Dit beroep heeft geen opschortende werking op de overdracht.

De verzoekende lidstaat verstrekt de asielzoeker zo nodig een doorlaatbewijs overeenkomstig het volgens de in artikel 29, lid 2, bedoelde procedure goedgekeurde model.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de asielzoeker is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, wordt de verantwoordelijke lidstaat ontheven van zijn verantwoordelijkheid, die overgaat op de verzoekende lidstaat.

3. De regels betreffende de bewijzen en indicaties en de interpretatie daarvan, alsmede die voor het opstellen en indienen van terugnameverzoeken, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 29, lid 2, bedoelde procedure.

4. Regels inzake de tenuitvoerlegging van de overdracht kunnen eveneens worden vastgesteld volgens de in artikel 29, lid 2, bedoelde procedure.

HOOFDSTUK VI

ADMINISTRATIEVE SAMENWERKING

Artikel 22

1. Elke lidstaat verstrekt aan alle lidstaten die daarom vragen de persoonsgegevens betreffende de asielzoeker die toereikend, terzake dienend en niet bovenmatig zijn om:

- a) vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek;
- b) het asielverzoek te behandelen;
- c) alle uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen na te komen.

2. De in lid 1 bedoelde gegevens mogen alleen betrekking hebben op:

- a) de gegevens ter identificatie van de asielzoeker en, in voorkomend geval, van de leden van zijn gezin (naam, voor- naam — eventueel vroegere naam —, bijnaam of pseudoniem, nationaliteit — huidige en vorige —, geboortedatum en -plaats);
- b) de identiteits- en reisdocumenten (nummer, geldigheidsduur, datum van afgifte, instantie die het document heeft afgegeven, plaats van afgifte, enz.);
- c) andere gegevens die nodig zijn om de identiteit van de asielzoeker vast te stellen, inclusief vingerafdrukken die overeenkomstig verordening (EG) nr. 2725/2000 worden verwerkt;
- d) de verblijfplaatsen en reisroutes;
- e) de door een lidstaat afgegeven verblijfstitels of visa;
- f) de plaats waar het asielverzoek is ingediend;
- g) de datum waarop een eventueel vroeger asielverzoek is ingediend, de datum waarop het huidige verzoek is ingediend, de stand van de procedure en de strekking van de eventueel genomen beslissing.

3. Bovendien kan een lidstaat, voor zover dat nodig is voor de behandeling van een asielverzoek, een andere lidstaat verzoeken hem de door de asielzoeker opgegeven redenen ter staving van zijn verzoek en, in voorkomend geval, de redenen van de jegens betrokkene genomen beslissing, mee te delen. De om informatie verzochte lidstaat kan weigeren op het verzoek in te gaan als de verstrekking van de gegevens ten koste gaat van fundamentele staatsbelangen of van de bescherming van de grondrechten en fundamentele vrijheden van de betrokkene of van anderen. In ieder geval is voor het doorgeven van deze inlichtingen de schriftelijke toestemming van de asielzoeker vereist.

4. Elk verzoek om informatie wordt gemotiveerd, en als het verzoek bedoeld is om het bestaan na te gaan van een criterium op grond waarvan de om informatie verzochte lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt in het verzoek aangegeven op welke indicatie of welke gedetailleerde en verifieerbare gegevens in de verklaringen van de asielzoeker het verzoek is gebaseerd.

5. De om informatie verzochte lidstaat moet binnen een maand antwoorden. In gevallen waarin zich bijzondere problemen voordoen, kan de om informatie verzochte lidstaat binnen twee weken een voorlopig antwoord geven, waarin wordt aangegeven binnen welke termijn het mogelijk zal zijn een definitief antwoord te geven. Deze laatste termijn moet zo kort mogelijk zijn en mag in geen geval langer zijn dan zes weken. Indien het onderzoek van de lidstaat die gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om een voorlopig antwoord te geven, gegevens aan het licht brengt waaruit zijn verantwoordelijkheid blijkt, kan deze lidstaat zich niet beroepen op het verstrijken van de in artikel 18, lid 1, bedoelde termijn om te weigeren gevolg te geven aan een overnameverzoek.

6. De uitwisseling van gegevens vindt plaats op verzoek van een lidstaat en mag slechts geschieden tussen de autoriteiten die daartoe door de lidstaat zijn aangewezen en gemeld bij de Commissie, die de overige lidstaten daarvan in kennis stelt.

7. De uitgewisselde informatie mag slechts voor de in lid 1 genoemde doeleinden worden gebruikt. In elke lidstaat mogen deze gegevens, afhankelijk van de aard ervan en afhankelijk van de bevoegdheid van de autoriteit waarvoor ze zijn bestemd, slechts worden verstrekt aan de autoriteiten en rechterlijke instanties die tot taak hebben:

- a) vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek;
- b) het asielverzoek te behandelen;
- c) alle uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen na te komen.

8. De lidstaat die de gegevens verstrekt, ziet erop toe dat deze juist en bijgewerkt zijn. Wanneer blijkt dat deze lidstaat onjuiste gegevens heeft verstrekt of gegevens die niet meegedeeld hadden mogen worden, worden de ontvangende lidstaten daarvan onverwijld op de hoogte gebracht. Zij zijn verplicht deze informatie te corrigeren of te wissen.

9. De asielzoeker heeft het recht op zijn verzoek kennis te nemen van de verwerkte gegevens die hem betreffen.

Indien hij constateert dat bij de verwerking van deze gegevens de bepalingen van deze verordening of van Richtlijn 95/46/EG zijn geschonden, met name omdat het om onvolledige of onnauwkeurige gegevens gaat, heeft hij het recht te eisen dat deze gegevens worden gecorrigeerd, gewist of afgeschermd.

De autoriteit die de gegevens corrigeert, wist of afschermt, stelt de lidstaat die de gegevens heeft verstrekt of ontvangen daarvan in kennis.

10. In elke betrokken lidstaat wordt de verstrekking of de ontvangst van de uitgewisselde gegevens geregistreerd in het persoonlijke dossier van de betrokkene of in een register.

11. De uitgewisselde gegevens worden niet langer bewaard dan nodig is voor het doel waarvoor zij uitgewisseld zijn.

12. Indien de gegevens niet automatisch worden verwerkt, of niet zijn of zullen worden opgenomen in een bestand, moet elke lidstaat passende maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat dit artikel door middel van doeltreffende controlemiddelen wordt nageleefd.

Artikel 23

De lidstaten zorgen ervoor dat de diensten die belast zijn met de naleving van de verplichtingen die voortvloeien uit deze verordening, over voldoende middelen beschikken om hun taak te vervullen en met name om binnen de gestelde termijnen te kunnen antwoorden op informatie-, overname- en terugnameverzoeken.

Artikel 24

1. De lidstaten kunnen onderling op bilaterale basis administratieve regelingen treffen voor de praktische toepassing van deze verordening, teneinde deze gemakkelijker en doeltreffender ten uitvoer te leggen. Deze regelingen kunnen betrekking hebben op:

- a) de uitwisseling van verbindingssambtenaren;
- b) een vereenvoudiging van de procedures en een verkorting van de termijnen voor de indiening en de behandeling van overname- en terugnameverzoeken;
- c) een procedure om de overdrachten te rationaliseren, zodat na een bepaalde periode van ten hoogste een maand, onverminderd de artikelen 6, 7, 8, 15 en 16, alleen die gevallen worden overgedragen die in de ene lidstaat overblijven om te worden overgedragen aan de andere nadat is afgezien van de overnames die tegen elkaar kunnen worden weggestreept. Bij elke regeling voor de rationalisatie van overdrachten wordt aangegeven op basis van welke criteria wordt besloten over te gaan tot of af te zien van de overdracht van de betrokken asielzoekers.

2. De in lid 1 bedoelde regelingen worden aan de Commissie gemeld. De Commissie keurt de onder b) en c) bedoelde regelingen goed nadat zij heeft gecontroleerd of deze niet indruisen tegen de bepalingen van deze verordening.

HOOFDSTUK VII

OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 25

1. Deze verordening komt in de plaats van de in Dublin op 15 juni 1990 ondertekende Overeenkomst betreffende de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij een van de lidstaten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend.

2. Om de continuïteit van het systeem om vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek te garanderen, wordt echter bij asielverzoeken die na de in artikel 31, tweede alinea, genoemde datum worden ingediend, ook rekening gehouden met de feiten op grond waarvan krachtens deze verordening de verantwoordelijkheid aan een lidstaat kan worden toegeschreven, als ze dateren van vóór die datum.

3. Wanneer in Verordening (EG) nr. 2725/2000 wordt verwezen naar de Overeenkomst van Dublin, wordt deze verwijzing opgevat als een verwijzing naar deze verordening.

Artikel 26

De bepalingen van deze verordening zijn voor wat betreft de Franse Republiek slechts van toepassing op het Europees grondgebied van de Franse Republiek.

Artikel 27

De lidstaten passen deze verordening toe op asielzoekers zonder onderscheid te maken naar geslacht, ras, kleur, nationaliteit of land van herkomst, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuigingen, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele geaardheid.

Artikel 28

De lidstaten stellen de sancties vast die van toepassing zijn op schendingen van de bepalingen van deze verordening en treffen alle maatregelen die nodig zijn voor de toepassing van deze sancties. Deze sancties dienen doeltreffend, evenredig en afschrikkend te zijn.

Artikel 29

1. De Commissie wordt bijgestaan door een comité dat bestaat uit vertegenwoordigers van de lidstaten en dat wordt voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie.

2. Bij verwijzingen naar dit artikel is de in artikel 5 van Besluit 1999/468/EG bedoelde regelgevingsprocedure van toepassing, met inachtneming van het bepaalde in artikel 7 daarvan.

3. De in artikel 5, lid 6, van Besluit 1999/468/EG bedoelde termijn wordt vastgesteld op drie maanden.

Artikel 30

Uiterlijk drie jaar na de in artikel 31, eerste alinea genoemde datum brengt de Commissie het Europees Parlement en de Raad verslag uit over de toepassing van deze verordening en stelt zij eventueel de noodzakelijke wijzigingen voor. De lidstaten verstrekken de Commissie uiterlijk zes maanden voor die datum alle gegevens die relevant zijn voor de opstelling van dit verslag.

Na de indiening van dit verslag brengt de Commissie het Europees Parlement en de Raad verslag uit van de toepassing van

deze verordening op hetzelfde moment dat zij de in artikel 24, lid 5, van Verordening (EG) nr. 2725/2000 bedoelde verslagen over de tenuitvoerlegging van het Eurodac-systeem indient.

Artikel 31

Deze verordening treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Zij is van toepassing op de asiolverzoeken die worden ingediend vanaf de eerste dag van de zesde maand volgend op de inwerkingtreding. Welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asiolverzoek dat vóór die datum is ingediend, wordt bepaald volgens de in de Overeenkomst van Dublin vastgestelde criteria.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.
